
MOOREA
CORRIGAN
THISTLEMARSH
PROKLETÍ
VÍLÍHO PANSTVÍ
COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

MOOREA
CORRIGAN

THISTLEMARSH

PROKLETÍ
VÍLÍHO PANSTVÍ

Přeložila Veronika Lásková

Copyright © 2026 by Moorea Corrigan
This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and Andrew Nurnberg Associates Prague.
Czech edition © Grada publishing, a. s., 2026
Translation © Veronika Lásková, 2026

ISBN 978-80-271-6224-6

Pro Lauru,
která zaříkává lišky

ana ugglor i mossen

Původ: Švédsko
Doslovný překlad: V bažině jsou sovy.
Význam: Tušit něco podezřelého;
vycítit, že vše není takové,
jak se na první pohled zdá.

1

Duben 1919

Ani za války se víly do Anglie nevrátily. Chlapci strádající v zákopech si o nich možná tu a tam toužebně šeptali, jenže pak všechna naděje vyprchala. Víru v kouzla vystřídala realita hořčičného plynu. A tak si nakonec víru udrželi jen ti nejbláhovější, nebo naopak ti nejzarytější. K té hrstce, co tu víru měla, se proti své vůli řadila i Myška.

Tyto kouzelné bytosti se vytratily před víc než sto lety tak náhle, jako by prostě vyklouzly ze dveří. Na začátku války, když armáda ještě posílala proti tankům koně, se mezi lidmi šuškalo, že kdyby se i se svou magií vrátily, dalo by se snad to krveprolití zastavit. Nové vědní obory dávaly prostor divokým dohadům o tom, kam se vlastně víly poděly. Biologové zkoumali mikroskopický svět a pátrali po nich pod zvětšovacími skly. Spiritisté tvrdili, že se bájní tvorové převtělili do ektoplazmy, takže smrtelníky dál neviditelně doprovázejí jako duchové či strašidla.

Když jejího bratrance Bertieho a bratra Rogera povolali do Francie, uchýlila se Myška znovu k pohádkám z dětství. Obracela ohmatané stránky rodinného svazku s názvem *Pohádky lady*

Blakeneyové: Příběhy pro moderního cestovatele a hledala sebemenší nápovědu, jak by se víly daly přivábit nazpět. Ke strýcově nelibosti složila přijímací zkoušky na univerzitní obor antropologie víl. Namlouvala si, že se studiu nebude věnovat jen z vlastního rozmaru, ale že to bude svým způsobem válečné úsilí. Služba vlasti.

A pak přišel telegram, který jí obrátil život vzhůru nohama.

Bertieho tělo zmizelo při bojích na Sommě někde v bahně. Rogera sice našli, ale ještě měsíce potom mu jektaly zuby hrůzou při každém zvuku hlasitějším než cinknutí hrnečku o podšálek. Když za ním Myška dorazila do vojenského špitálu ve Francii, vůbec ji nepoznával. V tu chvíli pochopila, že je načase s dětinskými hloupostmi skoncovat. Knížka pohádek putovala na dno lodního kufru a ona se chopila role ošetřovatelky u bratrova lůžka.

Víly se sice do Anglie nevrátily, zato Myška po válce ano.

Ozdobný strop vagónu připomínal Myšce pobyt v nemocnici. Tváře víl se na ni shora šklebily podobně jako nedávno na frontě. Ve Francii podobné výjevy zahlédla třeba ve výzdobě propadlého stropu ve vybombardovaném kostele. Teď upřeně hleděla na obličeje nad sebou a nevěděla, jestli se má spíš zlobit nebo vydechnout úlevou, že navzdory hrůzám, jichž byla v posledních letech svědkem, ji ti tajemní tvorové pořád ještě zajímají. Ve špičatém úsměvu odhalovali ostré zuby a jejich tváře se zdály jaksi hranaté a nelidské.

Myška seděla zachumlaná do kabátu, svírala termosku s čajem a lokty držela těsně u sebe, aby jí k tělu nepronikl jarní chlad. Na chodbičce se tlačila spousta mužů, pokřikovali na sebe přes hlavy ostatních cestujících. Myška mezi nimi na první pohled poznala vojáky, kteří se právě vraceli z fronty. Válka sice skončila už před

několika měsíci, v listopadu, ale návrat vojáků do Anglie probíhal pozvolna. V očích se jim mísila naděje a bolestná touha. Bude to doma stejné jako dřív, nebo i tahle vidina padne za oběť válce? Myška dobře věděla, jaká odpověď čeká na konci tratě na ni, ale doufala, že tihle mládenci budou mít větší štěstí.

Těsně předtím, než vlak vyjel z nádraží Victoria, přistoupili k Myšce do kupé další tři lidé a přinesli s sebou silný závan kávy, čokolády a tabáku. Sotva se nahrnuli dovnitř, stáhla se Myška ještě hlouběji do svého kouta u okna a byla tak potichu, že na ni po chvíli dočista zapomněli. Mezi sebou měli na kolenou rozloženou zbrusu novou mapu, přejížděli prstem po železniční trati a zastavovali se u každého modrého trojúhelníku, který byl na papíře vyznačen.

„Koukej, Charlesi," poznamenala dívka s pečlivě upravenými blond vlasy, které jí ve vlnách vykukovaly zpod kloboučku. „V Dartmooru je nejmíň deset míst, kde se víly vyskytovaly."

Mladík sedící naproti ní se naklonil blíž. „Devonský kraj je jimi doslova posetý. Musíme si rozmyslet, kde všude se zastavíme."

Měl růžové tváře a v úsměvu tolik života, až musela Myška odvrátit oči, aby ji v nich nezačaly pálit slzy. Dívat se na něj bylo jako hledět přímo do minulosti, jenže obličeje, na které si vzpomínala ona, vzaly dávno zasvé. Mohlo mu být nanejvýš sedmnáct.

Muž sedící vedle Myšky si něco pobrukoval. Byl očividně starší, snad něco přes dvacet, ačkoli shrbená ramena mu přidávala ještě pár let navíc. Z jeho postavy vycítila napětí: vyzařoval z něj neklid jako světelný kruh kolem žárovky. Prsty umazanými od tabáku bubnoval po papíře.

„Proč se nezastavíme v Tithe?" zeptala se dívka. Obrátila se k Myščinu sousedovi. „Brownovi povídali, Jamesi, že vílí historií je to tam přímo prosycené."

Mladík sebou trhl. Prsty mu dál ťukaly v neměnném rytmu. „Vážně?“

„Ano. Zdejší panské sídlo má prý něco společného s králem víl,“ pokračovala mladá žena.

Charles se dal do smíchu. „V každé vesnici v Anglii ti řeknou, že zdejší zámek má něco společného s králem víl, Dorothy.“

Dívka se zamračila. „To přece není pravda. Vždyť v tom domě mají i starodávné vílí artefakty. Co kdybychom vystoupili a zašli se tam podívat? Možná by –“

„Majitel nedávno umřel,“ skočil jí do řeči Charles a poprvé mu v hlase zaznělo napětí. Střelil úzkostným pohledem po Jamesovi. „Kdo ví, jestli bychom se vůbec dostali dovnitř.“

„Třeba se už nový pán zabydlel a pustí nás tam.“

Myška si při těch slovech odfrkla. Všechny hlavy v kupé se k ní obrátily. Vylovila z kapsy kabátu kapesník a zabořila do něj obličej, jako by se snažila ztlumit zakašlání. Se zapálenými tvářemi se upřeně zadívala ven z okna v naději, že na ni ostatní zase brzy zapomenou.

Za okny vlaku se svět valil zpátky v čase a ostré, tmavé linie města se rozpíjely do jemnějších venkovských obrysů. Netrvalo dlouho a scenérii tvořila už jen zvlněná zelená krajina, z níž tu a tam vykoukla vesnice s křížem na kostelní věži.

Pokroucené větve stromů přátelsky kynuly, jako by ji vítaly doma, a kamenné zídky se na pozdrav nakláněly k trati. Navzdory tomuto vlídnému přivítání zápasila se strachem, který jí svíral srdce jako škrtidlo. Jak hluboká zkáza na ni čeká? Z Anglie odjížděla téměř před třemi lety a už tehdy bylo všechno v dost zbědovaném stavu.

Aby přišla na jiné myšlenky, znovu obrátila pozornost k hovoru trojice spolucestujících.

„Žádný nový pán tam není. V klubu se povídá, že starý pán odkázal sídlo někomu ze vzdálených příbuzných," pokračoval Charles.

„Copak on neměl děti?"

„Měl syna, ale ten je po smrti," přišla ostrá odpověď.

Myška si všimla, jak všichni ztuhli. Ji samotnou žal ostře zabolel jako průstřel hrudníku.

Charles žvanil o překot dál, jako by věřil, že když bude mluvit dost rychle, rána se nestačí zanítit. „Lord Dewhurst měl sestru, která před lety udělala rodině ostudu, jelikož utekla s irským zahradníkem. Dokonce se za něj provdala. Její otec, předchozí majitel panství, ji za to vydědil, ale po smrti právoplatného dědice přišel i tak na řadu její syn. Jenže ten už je taky ze hry."

Myška ucítila palčivé rozhořčení, ovládla se však. V kupé se na okamžik rozhostilo ticho, protože každý si uvědomil přítomnost války, ale nechtělo se mu o ní zmiňovat. James vedle Myšky se ztěžka nadechl.

Nakonec promluvila Dorothy, avšak hlas jí zněl jaksi dutě. „Takže ten dům prostě zbourají?"

„To nevím. Slyšel jsem, že ta vyděděná sestra měla ještě dceru. Ale o té se mi ve společenských rubrikách nepodařilo nic zjistit. A vzhledem k tomu, že je to napůl Irka, a k tomu ještě zahradníkova dcera, vlastně ani není divu." Zavrtěl hlavou a pokračoval veselejším tónem. „No, do itineráře jsem ten zámek nezařadil – tam by nás čekaly samé skandály a málo zábavy, nemyslíš, Jamesi?"

James neodpověděl. Myška ucítila, jak jejímu sousedovi projelo tělem zachvění. Vypoulil oči, lapal po dechu jako králík chycený do oka a vzápětí se zhroutil na sedačku. Dorothy vyjekla.

„Proboha, Jamesi!" vykřikl Charles a vyskočil příteli na pomoc tak rychle, že přitom pomačkal mapu. V Myšce se probudila vycvičená ostražitost – rázem byla na nohou.

„Podepřete ho a dejte mu napít," nařídila úsečně a strkala Charlesovi do ruky termosku. Dorothy s Charlesem na ni civěli s otevřenou pusou. Musela se ovládnout, aby se na ně nerozkřikla. „Jestli mu chcete pomoct, dělejte, co vám říkám."

Myška strhla z horní police tašku a začala se v ní přehrabovat, ještě než dopadla na sedadlo. Nevzala si s sebou do Anglie žádná sedativa, ale mezi ponožkami našla zastrčenou neotevřenou krabičku cigaret. To bude muset stačit. Podala ji Jamesovi. Hleděl na ni nechápavě a vyděšeně.

„Zapalte si. To vám pomůže," vybídla ho Myška. „Věřte nebo ne, ale už jsem viděla hezkou řádku lidí s traumatem z granátů."

„Nechci obtěžovat," zasípal. Tváře měl rudé a Myška nevěděla, jestli to dělají rozpaky, nebo nedostatek kyslíku.

„Vůbec mi to nevadí, ostatně ani nejsou moje. Zabavila jsem je jednomu pacientovi. Budu jenom ráda, když mě zbavíte pokušení. Nechci si na kouření zvyknout."

James krabičku zkušeným hmatem otevřel, přestože se mu třásly prsty, a vytáhl si cigaretu. Charles vykutal z kufru zapalovač a za chvíli už kupé zahalil oblak kouře.

„Tak vy se zajímáte o víly," poznamenala tiše Myška, když se znovu posadila.

„Ano," odpověděl James.

„On je studoval na univerzitě, předtím než –" Dorothy zachytila Charlesův varovný pohled a v půli věty se zarazila.

„Chtěl jsem zaznamenávat lidové pověsti v jižní Anglii. Ale nevím, jak mi to půjde, když se sesypu už jen při zmínce o starém domě," zažertoval chabě James.

„Já vám klidně jednu pověst povím, jestli chcete," nabídla se Myška. „Týká se právě zámku v Tithe."

„To snad ani –" začal Charles.

„Ano, prosím," přerušil ho James mezi dvěma tahy z cigarety.

„Tak se trochu napijte čaje a já začnu."

James něco zabručel, přiložil si termosku ke rtům a Myška zavřela oči, jak se poddávala známému rytmu vyprávění.

„Kdysi dávno, když byla cesta mezi světem smrtelníků a říší víl ještě volná, rozděloval král víl svým nejvěrnějším a nejschopnějším lidským služebníkům dary. Částečně jako odměnu, ale taky proto, aby je udržel ve své moci. Ať už šlo o kouzelná zvířata, začarované pláště, koruny z vílího stříbra, nebo o květiny, co rostou jen pod vílími hvězdami, všechny dary vílího krále byly proslulé krásou a podivuhodností. Nejcennějším darem byl dům s vílím požehnáním. Kdo v takovém domě bydlel, měl zaručen blahobyt, štěstí a ochranu před nepřáteli."

Posluchači se naklonili blíž a ona zaslechla, jak někomu pod botou zašustila spadlá mapa.

„K takovým domům patřil i zámek Thistlemarsh. Král víl ho věnoval rodu Dewhurstů, z něhož pocházeli jeho nejlepší bojovníci a nejprotřelejší lháři. Po řadu let žili Dewhurstovi s králem v míru: on je dvakrát do roka navštěvoval a oni mu platili desátek v podobě smrtelných služebníků a zlata."

„Tak proto se ta vesnice jmenuje *Tithe* – to přece znamená ‚desátek'," vydechla Dorothy. Myška přikývla.

„Jenže Dewhurstovi věděli, že král víl má vrtkavou povahu. A protože své sídlo zaplnili různými kouzelnými poklady, o to víc se báli, že jim dům s vílím požehnáním jednoho dne prostě sebere. A tak ukuli plán, jak si ho udržet napořád.

Stejně jako všechny víly, také vílí král miloval všelijaké hříčky. A ze všeho nejradši vymýšlel zapeklité hádanky. Dewhurstům to bylo známo, a proto za ním přišli s návrhem. Jestli uhodnou tu nejtěžší hádanku, jakou pro ně vymyslí, budou si moci Thistlemarsh

ponechat, aniž by mu dál platili desátek. A pokud neuhodnou, vrátí mu veškeré dary a zůstanou v jeho moci.

Možná si řeknete, že ten návrh byl příliš odvážný. Vypadalo to, že nemají nejmenší šanci. Jenže zapomínáte, že smrtelníci dovedou na rozdíl od víl lhát. Ušili na krále lest a pomocí sítě vyzvědačů vypátrali řešení jeho hádanky.

V jeho očích odpověděli správně, a tak jim požadovanou odměnu udělil. Když pak odhalil jejich zradu, bylo už pozdě. Kouzlo se nedalo vzít zpátky.

Král se rozzuřil a uvalil na zámek kletbu. Dokud pokračovala rodová linie Dewhurstů, nemohl Thistlemarsh získat nazpět, ale postaral se, aby obyvatelé domu trpěli. Stanovil také, že až jim bude nejhůř a poslední z rodu uzná porážku, získá poklad s vílím požehnáním zpátky do své moci.

A rodinu opravdu stíhalo jedno neštěstí za druhým. Zažila popravy a vraždy, ostudy a skandály. Přes to všechno se rod Dewhurstů na panství udržel.

Avšak víly žijí dlouho a král je trpělivý."

Myška otevřela oči a zamžikala do jasného světla, které proudilo oknem do vagónu. James už dýchal klidněji, třebaže se mu pořád ještě třásly prsty. Nikdo nepromluvil.

Vlak zpomalil a v oblaku páry se blížil k nádraží v Tithe.

„Užijte si výlet," popřála jim Myška a sbírala si věci. Dorothy zvedla z podlahy mapu a složila ji.

„Díky," řekl Charles a pokusil se nasadit bodrý tón. „To bude skvělý přírůstek do Jamesovy sbírky, i když vyznívá trochu zlověstně. Jak se vám odměníme?"

Mluvil zvesela, ale bylo patrné, že to myslí vážně.

„Berte to jako dárek, tedy pokud jste ochotni ho přijmout od zneuctěné dcery irského zahradníka," odpověděla s úsměvem.

Vykročila na chodbičku dřív, než se zmatený výraz v Charlesově tváři stačil změnit v zahanbený. Než zavřela dveře kupé, zaslechla ještě salvu Jamesova smíchu.

Když Myška seskočila na nástupiště, přivítaly ji paprsky slunce. Ke svému překvapení ucítila při tom skoku příval energie. Zabzučel jí v břiše jako roj včel. Bylo to poprvé, co ji po příjezdu nečekalo setkání s lordem Dewhurstem.

Chvíli vyčkávala, ale nebesa se neroztrhla a neozvalo se hvízdání píšťalek jako varování pro vesničany, že sem přijela sama bez doprovodu a že je volná, svobodná. Její logická mysl žádný takový poplach pochopitelně neočekávala, jenže dítě v ní pořád ještě vnímalo zámek Thistlemarsh jako nedobytný žalář a nedovedlo oddělit fantazii od skutečnosti.

Nepřítomně pohladila malý stříbrný klíček, jejž nosila neustále na krku, načež se chopila kufru, který jí nosič mezitím vynesl na perón, a vykročila.

V klenuté čekárně přivítala Myšku silná vůně kávy. Když procházela kolem pokladny, muž za přepážkou na ni upřeně zíral. Že by ji poznával?

To nedokázala uhodnout, a tak radši uhnula pohledem. Nebyla ještě připravená dozvědět se, co si o ní zdejší lidé vlastně myslí – o té nevítané sestřenici Dewhurstů, která se právě vrátila z fronty. Budou ji litovat? Anebo usoudí, že je chamtivá, nevděčná zlatokopka, která tyje z neštěstí způsobeného válkou?

Myška podobné myšlenky raději rychle zaplašila a přinutila se soustředit pouze na přítomnost.

Stěny nádražní čekárny byly vyzdobeny složitou mozaikou. Znázorňovala průvod vílích i lidských postav. U nohou se jim

vinuly popínavé růže, jejichž plátky je laskaly, zatímco trny jim rozdíraly oblečení.

Vyobrazené podoby víl byly zveličené a každý jejich rys zvýrazněný, takže působily nadlidsky. Ostatně ani Alfred, první lidský král Anglie, nemohl být podle Myščina soudu ve skutečnosti tak pohledný, jak ho umělec na zdejším nádraží znázornil. Vedle něj stál vysoký vílí šlechtic s tmavým pláštěm kolem ramen. Tuhle postavu znalo v Anglii každé malé dítě: Oberon, dávný král víl.

Za nimi kráčela půvabná královna Alžběta I. v nádherných šatech, které se ostře odrážely od oděvu vílího krále vedle ní. Tvář jí rámoval nabíraný bílý čepec a zlatá koruna. Pleť měla bledou a stejně bezchybnou jako on, takže působili jako slunce a měsíc.

Oberon doprovázel ještě další dva anglické panovníky, než ho vystřídala další mytická postava: zlatovlasá královna víl v oslnivě bílé říze. V průvodu se pak střídali další vílí i smrtelní panovníci, až se nakonec procesí uzavřelo portrétem zmateného Jiřího III., který se krčil za mladým Jiřím IV., přičemž oba upírali zrak na vílího krále, jenž si vykračoval před nimi. Tady mozaika končila a tvář posledního vílího krále byla rozpůlená klenutým východem. Na druhé straně dveří stála osamělá královna Viktorie a ohlížela se za průvodem svých smrtelných předchůdců a vílích panovníků.

Za sto let od doby, kdy víly zmizely ze světa a ze dne na den opustily vlivná postavení u dvorů po celé Evropě, nikdo další nepřibyl. Angličané to kladli za vinu Velké francouzské revoluci a později Napoleonovi, Francouzi zase ukazovali prstem na anglického regenta Jiřího IV., toho marnotratného lajdáka, jenže ve skutečnosti nikdo nevěděl, co se s vílami stalo. Nebo jestli se ještě někdy vrátí.

Myška si dobře uvědomovala, že mozaika nese stopy viktoriánské povýšenosti, ale stejně ji nepřestávala fascinovat od chvíle,

kdy sem jako malá poprvé přijela. Tehdy ji vlak vyvezl přímo z městského smogu a bájný výjev orámovaný zelenými kopci jako by ji vtáhl rovnou do některé z pohádek lady Blakeneyové.

Sotva Myška vyšla z nádražní budovy, nadhodila si těžký kufr na bok a zamračila se při představě dlouhé blátivé cesty do vesnice, která ji čeká. Vtom si všimla postavy v černém, jež se blížila z opačné strany. Muž na ni zamával, a jakmile Myška poznala jeho široká ramena a ještě širší úsměv, nechala kufr kufrem, rozběhla se mu naproti a radost jí proudila z prsou až do konečků prstů.

„Johne, to jsi ty!" vykřikla a objala ho kolem krku. Něco zabručel a pod její tíhou se naklonil na stranu.

„Panebože, Myško! Ty jsi těžká jako pytel olova."

„Nesmysl," prohlásila, pustila ho a pošimrala pod bradou. „A neměl bys brát jméno Boží nadarmo. Tos v nedělní škole nedával pozor?"

John se napřímil, zvedl nos a upravil si bílý kolárek.

„Rozhodně víc než ty," poznamenal, zpražil ji přísným pohledem a sáhl po kufru. Snažila se mu ho vyrvat, ale nakonec zvítězil a ona se do něj zavěsila.

John měl tváře jako jablíčka, výraznou bradu a jasně modré oči, které se mu rozzářily, kdykoli se rozpovídal o nějakém kázání nebo vynikající knize, kterou právě četl. Místo aby v černém obleku vypadal bledý, zdůrazňovala tmavá barva jeho statnost. Snad že si připadal až příliš vysoký, měl roztomilý zvyk, že se při hovoru jakoby ze soucitu se svým protějškem vždycky hrbil.

Téměř vzápětí poté, co se stal farářem v Tithe, pocítila k němu Myška náklonnost, která se vymykala veškerým zkušenostem, jež do té doby s lidmi v okolí zámku Thistlemarsh udělala. Bylo jí tehdy patnáct let. Bertie s Rogerem si ho oblíbili zrovna tak, takže se všichni čtyři zanedlouho dali dohromady jako parta tuláků

a téměř denně spolu vyráželi na vycházky do lesů mezi zámkem a farou.

„Přijel jsem samozřejmě na kole, ale nazpátek mi ho budeš muset vést, jelikož mám na hrbu tenhle mlýnský kámen, kterému říkáš kufr."

„Jestli toho nenecháš, tak ti nakonec ujedu," pohrozila mu škádlivě Myška a popadla kolo opřené o polorozpadlou zídku.

Vesnička Tithe vypadala mezi kopci, jež zdobily čtverce jasně zelených pastvin, jako by vypadla z pohlednice. Přímo uprostřed se tyčil pěkný kostel, obklopený řadami neméně půvabných kamenných domků. V širokém okruhu kolem pekárny se ve vzduchu vznášela vůně čerstvého chleba a v živých plotech švitořili ptáci.

Na rozcestí stál maličký vílí chrám, sahající kolemjdoucím sotva po kolena, a jeho střechu pokrývala spousta mincí. Myška vylovila z kapsy drobný peníz a položila ho na prázdné místo na jedné střešní tašce. Lesklé měděné kolečko zazářilo na pozadí tlumených barev živého plotu jako paprsek slunce.

„Pohanské zvyky," dobíral si ji John, ale sám taky položil na domeček penci. Když si všiml jejího udiveného pohledu, pokrčil rameny. „Výtěžek jde na podporu školy."

Na návsi se třepetala výzdoba z bílých, žlutých a růžových praporků, připravená na Velikonoce a Vítání jara. Vesničané s nákupy v náručí pospíchali sem a tam.

Myška sice mezi kolemjdoucími většinu tváří poznávala, ale míjeli také lidi, kteří jí byli cizí. Nápadně zde však scházeli mladí muži – celá ztracená generace.

Každý, koho potkali, smekl klobouk Johnovi na pozdrav. Na ni se na okamžik zadívali se svraštěným obočím a pak si šli po svých.

Poznává ji někdo? Když odsud odjížděla, bylo jí pouhých osmnáct, a i před válkou se Myška málokdy ukazovala za hranicemi panství. Aby co nejvíc pozlobila lorda Dewhursta, běhala tehdy v odrbaných propínacích šatech, a časem dokonce v kalhotách po Rogerovi nebo Bertiem. Teprve později, když musela denně nosit kousavou vlněnou uniformu zdravotní sestry, uznala, že mít na sobě krásné šaty z jemné látky by vlastně mohl být příjemný luxus.

Plat ošetřovatelky sice neutrácela za hedvábné šaty, ale občas si za pár liber navíc dopřála saténové spodní prádlo nebo nový kabát. Postupně si našla osobitý styl, do nějž už nepromítala odboj vůči lordu Dewhurstovi, ale vlastní vkus, svou osobnost. V jejím šatníku teď převažovaly odstíny bledě zelené, tmavě červené či stříbrné a na počest tatínkova povolání ho občas oživil květinový vzor. Byla na svůj nový vzhled pyšná. Jestliže ji nikdo na první pohled nepoznává, je to důkazem, že i zahradníkova dcera dokáže navzdory strýcovu přesvědčení působit úctyhodným dojmem.

Nebo aspoň když tak působit chce. Na dně kufru měla pořád ještě Bertieho pracovní kalhoty.

Změny se neomezovaly pouze na její šatník. Špinavé blond vlasy jí ztmavly do tmavě hnědé, rysy tváře se zaoblily a díky špičaté bradě získal její obličej dokonale srdčitý tvar. Stále měla matčiny pověstné „dewhurstovské oči" – kaštanově hnědé s odlesky zelené a zlaté –, ale ostatní její rysy se smísily do podoby, která nepřipomínala ani jednu z rodových linií.

Zahlédla pekařku paní Coltovou, jak u stánku s pečivem komanduje svých pět dcer. Měla také tři syny, ale ty do jednoho spolykala válka. Při pohledu na ni se Myška neubránila vzpomínce na bratra. Vlastně má ve srovnání s touhle rodinou štěstí. Roger se koneckonců může vrátit, což se o chlapcích Coltových říct

nedá. Jenže už nikdy nebude jako dřív. Většinou si nepamatuje ani vlastní sestru, natož tuhle vesnici nebo Thistlemarsh.

Teď už bylo vidět les kolem panství a mezi stromy probleskoval samotný zámek. John jí stiskl rameno.

„Jsi připravená?“

„Lepší už to asi nebude.“

2

Zámek Thistlemarsh balancoval na pokraji zániku a jeho zchátralé zdi se tyčily uprostřed zpustlého pozemku jako kosti uhynulého zvířete. Jak se k němu Myška přibližovala, čím dál víc ji v žaludku jako těžký kámen tlačil strach. Přišlo jí nefér, že se tu už zase cítí maličká, mnohem víc než kdykoli předtím na frontě. Sídlo ji i v sešlém stavu drželo ve své moci jako motýla připíchnutého pod sklem.

Omítka na fasádě se odlupovala a prosvítal pod ní vybledlý kámen. Vchodové dveře při otevírání zlověstně zavrzaly a křivým rohem drhly o podlahu, kde tvořily stále hlubší rýhu. Myška překročila práh s hlavou vztyčenou, přestože jí dřevěná prkna skřípala pod nohama. John vešel za ní. Zchátralost budovy byla ještě výraznější, než když sem vstupovala naposledy. Jako by se celý dům postupně propadal do země.

U vchodu je přivítal majordomus Dawson se rty staženými do přísné čárky. Schovával se za dveřmi, jako by to byl ochranný štít.

„Dobrý den," pozdravil ho John veselým tónem, který vůbec neladil s černým oděvem faráře. Dawson mírně naklonil hlavu, ale

jiného pozdravu se od něj nedočkali. Myška s Johnem ho mlčky následovali dovnitř.

Vstupní halu zdobily tapisérie znázorňující průvod lovců na hřbetech hrdě vzpřímených koní. Před jezdci běželi štěkající lovečtí psi, upřeně zaměření na něco, co nebylo vidět. Všechna ta stvoření však představovala jen vybledlé stíny svých dřívějších já, neboť vzácnou, těžkou látku pokrýval závoj prachu a opotřebení. Víly, záludně sledující loveckou výpravu z okrajů tapisérie, už byly téměř neviditelné. Takovéto nástěnné koberce kdysi dokládaly, že tento dům se jako jeden z mála v Anglii těší skutečnému vílímu požehnání. Nyní představovaly jen zašlou slávu, která plně odpovídala polorozpadlým kamenným zdem.

Jedinou památkou, kterou nepoznamenal čas ani zanedbaná údržba, bylo mohutné losí paroží na krbové římse, a snad ještě pavučiny táhnoucí se mezi jeho výčnělky.

„Koukám, že strýček se usilovně věnoval péči o dům," poznamenala Myška. John se dal do smíchu, ale při pohledu na Dawsonův podmračený výraz rychle ztichl.

Navzdory vrozené bezstarostnosti cítila Myška, jak jí hluboko v břiše bublá hněv. Strýc nechal dům přes jeho historický význam doslova spadnout. Zámek Thistlemarsh patřil kdysi mezi nejváženější panská sídla v Anglii, a teď je z něj ostudná troska.

Od chvíle, kdy odsud odjela, zápasila Myška ohledně zámku s rozporuplnými pocity. Pokaždé, když se ostatní sestry v Le Temple des Fées rozpovídaly o domově, sevřel se jí žaludek a nevěděla, co říct. Thistlemarsh měla spojený s lordem Dewhurstem – chladným, krutým a bezcitným. Zároveň se však k sídlu vázaly její nejšťastnější vzpomínky – na Bertieho a Rogera a na ty blažené letní měsíce před válkou.

Dawson je vedl do pracovny lorda Dewhursta a pohledem neustále sjížděl k Myščiným rukám, jako by se obával, že si nenápadně

strčí do kapsy nějaké stříbro. Na rukávu livreje měl černou smuteční pásku a oči podlité krví. Myšce ho málem přišlo líto, jenže pak jí při odchodu naschvál šlápl na nohu. Když zavíral dveře, usmála se na něj, protože věděla, že při úsměvu je nejvíc podobná otci.

Za strýcovým psacím stolem seděl pan Beckett a na tmavé dubové desce se vršila úhledná hromádka papírů. Advokát na ně s klidným a vypočítavým výrazem pomrkával zpoza kulatých brýlí. Špičatým nosem a přimhouřenýma očkama Myšce připomínal rejska.

„Vítejte doma, slečno Dunneová," zahlaholil, ale pak popotáhl a opravil se. „Totiž pardon, lady Dewhurstová."

Myšku ten nový titul bodl jako trn, nechtěla však před právníkem dávat najevo své pocity. Raději se soustředila na to, aby obešla nechutnou tygří kůži, která zdobila podlahu, a pak se posadila na židli naproti Beckettovi. Letmo se podívala na vyleštěnou desku stolu. Takhle čistou ji ještě nikdy neviděla. Z konvice na podnose jí advokát nalil šálek čaje. Myška se s povděkem napila.

Její strýc se zaživa věnoval pouze úpravě vlastního zevnějšku, což byla vlastnost, kterou patrně zdědil po svých zahálčivých předcích. Myška si vzpomněla, jak stával právě za tímhle stolem a pohrdavě na ni shlížel, když ve dvanácti letech na Thistlemarsh přijela poprvé.

„Neupravenost je jasným znakem nižších tříd," prohlásil tehdy lord Dewhurst. Její otec stál za ní, za nehty špínu ze zahrady.

„A hrubé chování je zase znakem největších neomalenců," odpověděla mu. Strýc zbrunátněl jako zralá bluma a poslal ji spát bez večeře.

„Nesmíš kvůli mně lorda Dewhursta urážet, *a thaisce*," napomínal ji druhého dne otec, když konečně směla vyběhnout za ním na zahradu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Thistlemarsh: Prokletí vílího panství*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.